

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 10, 2024

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:242](#) 16-02-2024

Melkveehouder/Drents Overijsselse Coöperatie Kaas U.A.

Hof

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:312](#) 11-01-2024

Enquête Sportsent B.V.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2023:3597](#) 18-12-2023

Jaarrekeningprocedure – ten onrechte niet vermelden mogelijk niet-marktconforme management fee aan verbonden partij

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:3595](#) 09-04-2024

Faillietverklaring geturboliquideerde Lef Trading B.V.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1927](#) 04-04-2024

Ontslag statutair bestuurder

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1689](#) 03-04-2024

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege niet ontvangen post

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:1764](#) 03-04-2024

Schol q.q./Bestuurders van Alera Zorg B.V.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:1650](#) 27-03-2024

Bestuurdersaansprakelijkheid voor boedeltekort en bestuursverbod wegens niet-nakoming informatie- en medewerkingsverplichtingen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:1230](#) 06-03-2024

Schadevergoeding minderheidsaandeelhouders en vernietiging dechargebesluit na onjuiste voorstelling van zaken door bestuurder

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2082](#) 28-02-2024

Beheer Sliedrecht B.V. - Vordering tot vernietiging van besluiten tot verkoop van aandelen in dochtervennootschappen door certificaathouder. Onrechtmatig handelen van vennootschap, bestuurder, andere certificaathouders?

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:937](#) 21-02-2024

Earn-out regeling KLS Netherlands B.V.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:13562](#) 27-12-2023

Vertegenwoordiging stichting

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2023:21246](#) 14-12-2023

Rechterlijke machtiging tot bijeenroeping algemene vergadering van aandeelhouders

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:13022](#) 25-10-2023

Heropening vereffening rechtspersoon na einde faillissement

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2023:5520](#) 29-09-2023

Bestuurdersaansprakelijkheid na turboliquidatie

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding minderheidsaandeelhouders en vernietiging dechargebesluit na onjuiste voorstelling van zaken door bestuurder

Drie minderheidsaandeelhouders vorderen schadevergoeding op grond van onrechtmatig handelen van de bestuurder, tevens meerderheidsaandeelhouder, van de vennootschap. Daarnaast vorderen de minderheidsaandeelhouders ingevolge artikel 2:15 lid 1 sub b BW vernietiging van het besluit tot decharge van het bestuur. De rechtbank wijst de vordering tot schadevergoeding af voor zover het afgeleide schade betreft en toe voor zover het directe schade betreft. De minderheidsaandeelhouders zijn door een onjuist voorgespiegelde situatie tot hun investering bewogen. De rechtbank vernietigt het besluit tot decharge, omdat er geen financiële gegevens beschikbaar zijn op grond waarvan decharge kan worden verleend.

Feiten

Gedaagde partij 2 ('Bestuurder') is bestuurder van een vennootschap ('Vennootschap'). Ten behoeve van de groei van de onderneming bestaat er bij de Vennootschap behoefte aan financiering en kennis. De Bestuurder heeft daarom een businesscase, inclusief beginbalans, opgesteld en gepresenteerd aan Eiser 1, 2 en 3 ('Minderheidsaandeelhouders'). Zij zijn uiteindelijk op basis van een intentieovereenkomst in totaal voor 30% ingestapt. De intentieovereenkomst bevat onder andere de verplichting voor de Bestuurder om goodwill – zoals knowhow en referenties/leads bij grote bedrijven – onder te brengen in de Vennootschap.

Na verloop van tijd hebben de Minderheidsaandeelhouders bepaalde inzage gekregen in de financiële staat van de Vennootschap. Dit was voor de Minderheidsaandeelhouders reden genoeg om te twijfelen aan de capaciteiten van de Bestuurder en zij hebben hem vervolgens

verzocht om verdere inzage. Hieraan heeft de Bestuurder geen gehoor gegeven, waarna de Minderheidsaandeelhouders beslag hebben laten leggen. Partijen zijn hierna overeengekomen dat een accountant inzicht zou gaan verschaffen in de administratie en financiële transacties van de Vennootschap. Nadat het rapport van de accountant is uitgebracht, heeft een aandeelhoudersvergadering plaatsgevonden waar alleen de Bestuurder (tevens meerderheidsaandeelhouder van de Vennootschap) aanwezig was en waarin decharge is verleend aan het bestuur.

Schadevergoeding

In onderhavig geschil vorderen de Minderheidsaandeelhouders ten eerste vergoeding door de Bestuurder van de door hen geleden schade, zijnde de initiële investering en het positieve contractbelang. Zij leggen hieraan ten grondslag dat de Bestuurder (i) voorafgaand aan de investering een onjuiste voorstelling van zaken heeft gegeven, (ii) ten onrechte niet alle activa en passiva in de Vennootschap heeft ondergebracht en (iii) na de investering ongerechtvaardigde onttrekkingen uit de Vennootschap heeft bewerkstelligd.

Type schade

De rechtbank behandelt eerst de schade die eventueel zou zijn geleden als gevolg van het handelen genoemd onder (ii) en (iii). Zij overweegt – onder verwijzing naar het arrest Poot/ABP (ECLI:NL:HR:1994:ZC1564, NJ 1995/288) – dat deze schade een vorm is van *afgeleide* schade. Het is immers het vermogen van de Vennootschap, en niet van de Minderheidsaandeelhouders, dat direct negatief wordt beïnvloed door de onder (ii) en (iii) genoemde handelingen. Omdat deze schade primair geleden wordt door de Vennootschap, kunnen de Minderheidsaandeelhouders hun vordering niet geldend maken. Dit zou alleen anders zijn indien de Bestuurder is tekortgeschoten in ‘*de nakoming van een specifiek jegens de aandeelhouders in acht te nemen zorgvuldigheidsnorm*’.

Waar dit dus geldt voor de handelingen betreffende het niet inbrengen van activiteiten, activa, knowhow en leads en de gestelde ongerechtvaardigde onttrekkingen, is dat volgens de rechtbank anders voor handeling (i), de weergave van een onjuiste voorstelling van zaken voorafgaand aan de participatie. Gelet op het feit dat de investering door de Minderheidsaandeelhouders vóórafgaand aan participatie in de Vennootschap tot vermindering van het vermogen van de Minderheidsaandeelhouders heeft geleid, betreft dit geen afgeleide schade, maar – in de woorden van de rechtbank – ‘*eigen schade*’.

Onrechtmatige handeling

De Minderheidsaandeelhouders stellen dat de Bestuurder voorafgaand aan de investering een onjuiste voorstelling van zaken heeft geschetst ten aanzien van de onderneming. Hiertoe voeren zij aan dat de Bestuurder ten onrechte heeft aangegeven dat al sprake was van diverse leads en referenties van enkele toonaangevende bedrijven in de sector. Door de inzage in de Vennootschap na de participatie is echter duidelijk geworden dat geen enkele sprake was van een relatie of samenwerking met een van deze bedrijven. Bovendien is door de inzage ook bekend geworden dat het door de Bestuurder voorgespiegelde financiële plaatje niet juist was. De Bestuurder heeft deze stellingen volgens de rechtbank onvoldoende gemotiveerd weersproken, waardoor sprake is van onrechtmatig handelen door de Bestuurder ten opzichte van de Minderheidsaandeelhouders. De rechtbank wijst de vordering tot schadevergoeding van de initiële investering toe, maar de schadevergoeding voor het positieve contractsbelang af.

Vernietiging besluit

Ten tweede vorderen de Minderheidsaandeelhouders de vernietiging van het besluit tot decharge van het bestuur wegens strijd met de redelijkheid en billijkheid (art. 2:15 lid 1 sub b jo. 2:8 lid 1 BW). Dit besluit mag slechts marginaal getoetst worden, waarbij de maatstaf geldt *‘of de algemene vergadering van aandeelhouders bij afweging van alle bij het besluit betrokken belangen in redelijkheid en naar billijkheid tot het besluit heeft kunnen komen’*.

De Minderheidsaandeelhouders voeren aan dat het bestuur van de Vennootschap niet heeft voldaan aan haar plichten met betrekking tot de jaarrekening, administratie en deponering. De rechtbank constateert dat deze schendingen ertoe hebben geleid dat er geen financiële gegevens beschikbaar zijn op grond waarvan decharge kan worden verleend en vernietigt daarom – met inachtneming van de marginale toetsingsmaatstaf – het dechargebesluit.

R.G.J. van den Nieuwenhuijsen, mei 2024

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 06-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:1230

Zaaknummer: C/05/427817 / HZ ZA 23-412

Rechters: P.F.A. Bierbooms, G.J. Meijer en G.C.G. Metz

Advocaten: E.R. Looijen en J.K. Althoff

Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:15 lid 1 sub b BW en 2:8 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid na turboliquidatie

Een vennootschap is veroordeeld tot betaling van schadevergoeding aan een werknemer vanwege een arbeidsongeval. De bestuurder heeft de vennootschap vervolgens geturboliquideerd. Door over te gaan tot turboliquidatie terwijl dat niet de aangewezen weg was, heeft de bestuurder bewerkstelligd dat de vennootschap haar verplichtingen jegens de werknemer niet kon nakomen. De bestuurder kan daarvan persoonlijk een ernstig verwijt worden gemaakt.

Feiten

Op 19 oktober 2020 heeft eiser ('de Werknemer') brandwonden aan beide handen opgelopen. Hij reinigde gevels en werkte die dag met zoutzuur. Op 19 november 2020 heeft de Werknemer loon over oktober 2020 ontvangen op zijn rekening van X B.V. Op 13 januari 2021 heeft de Werknemer X B.V. aansprakelijk gesteld voor zijn schade. Hij stelde dat hij letsel had opgelopen in de uitoefening van zijn reinigingswerkzaamheden voor deze vennootschap. Gedaagde ('de Bestuurder'), directeur en (indirect) enig aandeelhouder van X B.V., reageerde op 24 januari 2021 en schreef dat zijn bedrijf geen partij is, omdat de Werknemer niet bij deze bv in dienst was in de periode van het gestelde bedrijfsongeval.

De Werknemer heeft op 29 april 2021 twee andere vennootschappen gedagvaard. De Bestuurder is ook van deze vennootschappen bestuurder en (indirect) enig aandeelhouder. De Werknemer vorderde bepaling door de kantonrechter dat de vennootschappen hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door hem geleden en nog te lijden schade. Een van deze vennootschappen was zijn werkgever, zo stelde hij. De vordering is door de kantonrechter toegewezen, nadat beide vennootschappen weliswaar waren verschenen, maar geen inhoudelijk verweer hebben gevoerd.

Op 17 februari 2022 zijn beide vennootschappen door middel van turboliquidatie opgehouden te bestaan. De Werknemer heeft de Bestuurder op 21 december 2022 in privé aansprakelijk gesteld. De Werknemer vordert de Bestuurder te veroordelen tot betaling van de schade van

de Werknemer.

Oordeel

De Bestuurder heeft betwist dat de turboliquidatie onrechtmatig was. Volgens hem waren er op 17 februari 2022 (de datum van uitschrijving uit de KvK) geen goederen of andere vormen van baten aanwezig in de vennootschap waar de Werknemer in dienst is geweest. De kantonrechter oordeelt dat turboliquidatie alleen is toegestaan als er geen baten meer in de vennootschap aanwezig zijn. De vennootschappen hadden in ieder geval, zo erkent de Bestuurder, bezittingen. Die bezittingen waren werkmateriaal en een bus. De Bestuurder heeft weliswaar betwist dat die bezittingen nog aanwezig waren ten tijde van de turboliquidatie, omdat deze zouden zijn verkocht aan X B.V., in ruil voor betalingen aan schuldeisers van de twee geturboliquideerde vennootschappen, maar zijn betwisting heeft hij onvoldoende onderbouwd. Als er al van uit moet worden gegaan dat 'het bedrijf volledig onder in schuld zat', zoals de Bestuurder ter zitting heeft verklaard maar evenmin met stukken heeft onderbouwd, dan nog stond het hem niet vrij om bij beëindiging van het bedrijf andere schulden volledig te betalen ten koste van de Werknemer.

De Bestuurder heeft dan ook, door over te gaan tot turboliquidatie terwijl dat niet de aangewezen weg was, bewerkstelligd dat de geturboliquideerde vennootschap haar verplichtingen jegens de Werknemer niet kon nakomen. Het handelen van de Bestuurder ten opzichte van de Werknemer is zo onzorgvuldig dat de Bestuurder daarvan persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. De Bestuurder heeft dus een onrechtmatige daad jegens de Werknemer gepleegd die hem kan worden toegerekend. Hij is verplicht de schade die de Werknemer dientengevolge heeft geleden, te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-09-2023

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2023:5520

Zaaknummer: 10363609 \ CV EXPL 23-648

Rechters: M.J.P. Heijmans

Advocaten: R.J. Verweij

Wetsartikelen: 6:162 BW en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Vertegenwoordiging stichting

In deze zaak vordert een werknemer betaling van loon van een stichting. De stichting voert als verweer dat geen (geldige) arbeidsovereenkomst is gesloten omdat de stichting niet rechtsgeldig zou zijn vertegenwoordigd en dat de werknemer geen werkzaamheden heeft verricht. De werknemer krijgt gelijk. De kantonrechter oordeelt dat tussen partijen een arbeidsovereenkomst tot stand is gekomen, ondanks dat slechts één van de gezamenlijk bevoegde bestuurders de arbeidsovereenkomst heeft ondertekend. Bovendien heeft de werknemer voldoende aangetoond dat werkzaamheden zijn verricht.

Feiten

Gedaagde ('de Stichting') is opgericht op 23 maart 2022 door Bestuurder 1, Bestuurder 2 en Bestuurder 3. Artikel 8 lid 1 van de akte van oprichting bepaalt dat de Stichting wordt vertegenwoordigd door het bestuur en kan worden vertegenwoordigd door twee tezamen handelende bestuurders. Verder is in artikel 8 lid 2 van de akte van oprichting bepaald dat het bestuur kan besluiten tot het verlenen van volmacht aan één of meer bestuurders of derden om de Stichting binnen de grenzen van die volmacht te vertegenwoordigen. In het handelsregister van de Kamer van Koophandel is ten aanzien van de bevoegdheid van de bestuurders vermeld: 'Gezamenlijk bevoegd (met andere bestuurder(s), zie statuten)'.

Op 15 mei 2022 heeft eiseres ('de Werkneemster') als werknemer een arbeidsovereenkomst ondertekend. Deze overeenkomst vermeldt als werkgever de Stichting. Verder staat in de arbeidsovereenkomst dat de Stichting ten deze wordt vertegenwoordigd door Bestuurder 1, die de overeenkomst uit naam van de werkgever heeft ondertekend. In de overeenkomst is bepaald dat de Werkneemster op 15 mei 2022 in dienst treedt bij de Stichting in de functie van allround medewerkster, op basis van een arbeidsovereenkomst. De Stichting heeft nooit salaris betaald aan de Werkneemster. Per brief heeft de Werkneemster de Stichting gesommeerd om uiterlijk op 25 maart 2023 het achterstallig loon te betalen. Per 23 maart 2023

zijn de drie oprichters als bestuurder uit functie getreden. Sindsdien is Bestuurder 4 enig bestuurder van de Stichting. In een e-mail van 7 april 2023 reageert Bestuurder 4 namens de Stichting. De Stichting betwist – kort gezegd – dat de Werkneemster aanspraak kan maken op loon. De Werkneemster vordert achterstallig loon.

Oordeel

De rechtbank oordeelt als volgt. Vaststaat dat de arbeidsovereenkomst is ondertekend door slechts een van de destijds drie bestuurders van de Stichting, namelijk Bestuurder 1. Toch is de Stichting gebonden aan de arbeidsovereenkomst die Bestuurder 1 in haar naam heeft gesloten. Het beroep van de Werkneemster op de wettelijke bescherming tegen de schijn van volmachtverlening slaagt. De Werkneemster mocht er namelijk redelijkerwijs op vertrouwen dat de Stichting een toereikende volmacht aan Bestuurder 1 had verleend voor het sluiten van de arbeidsovereenkomst. Bestuurder 1 was bestuurder van de Stichting en heeft zich tegenover de Werkneemster gepresenteerd als bevoegd vertegenwoordiger in deze kwestie. Dit is immers uitdrukkelijk vermeld in de ondertekende overeenkomst.

Verder stelt de Werkneemster dat in mei 2022 een bespreking over de arbeidsovereenkomst heeft plaatsgevonden op het kantoor van de boekhouder van de Stichting ('RANU'), waarbij zowel Bestuurder 1 als medebestuurder Bestuurder 2 aanwezig was, en is gesproken over zaken als het loon, kantoorruimte, een telefoon en computer die door de Stichting beschikbaar gesteld zouden worden. De Werkneemster zegt dat zij Bestuurder 2 vervolgens nog regelmatig heeft ontmoet in Amsterdam, op het adres waar de boeken die zij voor de Stichting kreeg toegestuurd, werden opgeslagen. Bestuurder 2 heeft daar een werkplaats en heeft de sleutel voor de opslag verstrekt.

De Stichting betwist een en ander niet en uit niets blijkt dat Bestuurder 2 bezwaar heeft gemaakt tegen de gang van zaken. Ook staat vast dat op 24 juni 2022 via RANU uit naam van de Stichting een salarisspecificatie gedateerd 31 mei 2022 aan de Werkneemster is verstrekt voor loon over 12 loondagen in mei 2022, vermeerderd met een uitbetaling vakantiegeldreservering. Verder blijkt uit de stukken dat de Werkneemster contact onderhield met RANU over het openen van een bankrekening op naam van de Stichting, die nodig was voor de uitbetaling van het salaris. Uit het door de Werkneemster zelf gemaakte gedetailleerde overzicht blijkt dat zij vanaf half mei 2022 op onregelmatige basis voor de Stichting heeft gewerkt. Het totaal aantal uren dat de Werkneemster gedurende de looptijd van de arbeidsovereenkomst heeft gewerkt, bedraagt volgens haar eigen meest recente overzicht 338,75.

De kantonrechter ziet aanleiding om het salaris toe te wijzen op basis van het daadwerkelijk

door de Werkneemster gewerkte aantal uren. Naar het oordeel van de kantonrechter heeft de Werkneemster voldoende toegelicht en onderbouwd dat zij 338,75 uur voor de Stichting heeft gewerkt. De conclusie is dat de loonvordering van de Werkneemster wordt toegewezen.

Redactie, april 2024

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:13562

Zaaknummer: 10483201 \ CV EXPL 23-1995

Rechters: P.J. Jansen

Advocaten: A.P. van Stralen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Earn-out regeling KLS Netherlands B.V.

Centraal in deze procedure staat de earn-out regeling die in een aandelen(ver)koopovereenkomst is opgenomen. Eiseres stelt zich op het standpunt dat de gedaagde koper een resterend deel van de maximale earn-out vergoeding moet betalen aan haar. De rechtbank wijst de vorderingen af omdat, gelet op de bedongen beleidsvrijheid, niet gezegd kan worden dat de koper in strijd heeft gehandeld met de aandelen(ver)koopovereenkomst en een impliciet daaruit voortvloeiende inspanningsverplichting.

Feiten

In deze procedure staat de koopovereenkomst centraal als gevolg waarvan het beursgenoteerde TKH Group N.V. ('TKH') enig aandeelhouder is geworden van KLS Netherlands B.V. ('KLS'), een softwarebedrijf dat zich bezighield met de ontwikkeling van een totaalconcept voor de medicijndistributie met de verkoop van automaten waarmee de uitgifte van medicijnen kon worden geautomatiseerd. In deze koopovereenkomst is een earn-out regeling opgenomen.

Na de overname van KLS heeft TKH de activiteiten van KLS ('de Activiteiten') ondergebracht in VMI B.V. ('VMI'), een dochteronderneming van TKH. Gedurende de earn-out periode heeft VMI de Activiteiten voor het merendeel beëindigd. In het kader van de earn-out regeling hebben overleggen plaatsgevonden tussen TKH/VMI en eiseres, de houdstervenootschap van één van de oprichters van KLS ('Eisers'). Deze overleggen zijn niet vruchtbaar gebleken, waarop TKH/VMI besloot om de earn-out volgens haar eigen inzicht af te wikkelen.

Vordering

Eiseres vordert in deze procedure onder meer betaling van een (resterend deel van de maximale) earn-out vergoeding, hetzij omdat TKH haar de kans heeft ontnomen om de maximale earn-out te verdienen door het behalen van de maximale earn-out te verhinderen

dan wel doordat TKH zich daarvoor onvoldoende heeft ingespannen.

Hierbij staat (ook) de uitleg van de overeengekomen earn-out regeling centraal, met name voor wat betreft de daarin opgenomen zinsnede ‘volledige beleidsvrijheid’ van TKH ten aanzien van de uitvoering van de activiteiten van KLS gedurende de earn-out periode, aldus de rechtbank.

Kans ontnomen?

De rechtbank stelt voorop dat de onzekere toekomstige omstandigheden ten aanzien van earn-out afspraken in beginsel voor rekening en risico van een verkoper, en zo ook in dit geval van Eiseres, komen.

Vervolgens oordeelt de rechtbank dat TKH niet gehouden is de maximale earn-out aan Eiseres te betalen, noch haar eventuele schade te vergoeden, nu niet is komen vast te staan dat TKH in strijd heeft gehandeld met de koopovereenkomst. Uit de (totstandkoming van de) koopovereenkomst tussen partijen volgt namelijk niet dat, zoals Eiseres stelt, TKH ten aanzien van de Activiteiten een beperkte beleidsvrijheid had. Evenmin volgt hieruit volgens de rechtbank dat TKH verplicht was (in beginsel) alle activiteiten van KLS voort te zetten, noch dat zij verplicht was tot het investeren in en het vermarkten van zogenoemde product-marktcombinaties. De regeling moet zo worden uitgelegd dat TKH gedurende de earn-out periode volledige beleidsvrijheid toekwam om de Activiteiten al dan niet voort te zetten, met de kanttekening dat TKH geen besluiten mocht nemen die uitsluitend tot doel hadden om Eiseres te benadelen, aldus de rechtbank.

Impliciete inspanningsverplichting

De rechtbank overweegt verder dat het voorgaande en ook de omstandigheid dat er in de earn-out regeling geen expliciete inspanningsverplichting is opgenomen, niet wegneemt dat er wel, binnen de grenzen van de bedongen beleidsvrijheid, een zekere inspanningsverplichting op TKH rust. Uiteindelijk overweegt de rechtbank op dit punt dat de door Eiseres aangevoerde feiten en omstandigheden niet de conclusie rechtvaardigen dat TKH het vervullen van de voorwaarden voor de earn-out heeft belet of dat zij is tekortgeschoten in haar inspanningsverplichtingen op grond waarvan sprake zou zijn van een tekortkoming in de zin van artikel 6:74 BW.

Eindoordeel rechtbank

De vorderingen van Eiseres zijn door de rechtbank afgewezen.

M.J. (Mike) van de Graaf, mei 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 21-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:937

Zaaknummer: C/o8/298263 / HA ZA 23-236

Rechters: A.E. Zweers, W.W. van Tol en S. Kuipers

Advocaten: W.H.M. Cnossen, M.A. Menger, A.J. Rijsterborgh en J.C. van Nass

Wetsartikelen: 6:74 BW en 6:248 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Jaarrekeningprocedure – ten onrechte niet vermelden mogelijk niet-marktconforme management fee aan verbonden partij

Een aandeelhouder verzoekt de OK de vennootschap aanwijzingen te geven ten aanzien van het inrichten van de jaarrekening. De OK geeft de aanwijzing een management fee aan een verbonden partij in de toekomst te vermelden in de jaarrekening. De verzoeken worden verder afgewezen.

[B] staat aan het hoofd van een groep vennootschappen die zich bezighouden met het produceren van vochtige doekjes voor de consumentenmarkt en de medische markt. De aandelen in het geplaatste kapitaal van [B] worden gehouden door [G] (85,3%), [E] (4,9%), [A] (4,9%) en [I] (4,9%). De aandeelhouders of aan hen verbonden partijen vervullen diverse bestuursfuncties binnen de groep. [H], de aandeelhouder van [G], brengt een management fee in rekening aan [B].

Tussen partijen ontstaat een geschil over de inrichting van de jaarrekening 2021, waaronder de vermelding van de management fee. [A] verzoekt de OK [B] ex artikel 2:447 lid 1 BW te bevelen haar jaarrekening in te richten conform diverse aanwijzingen.

De OK stelt voorop dat de jaarrekening voldoende informatie moet bevatten om de gebruiker een verantwoord beeld te verstrekken en in staat te stellen economische beslissingen te nemen (vgl. HR 24 april 2009, ECLI:NL:HR:2009:BG8790, artikel 2:362 lid 1 BW en 105.103 van de Richtlijnen voor de Jaarverslaggeving ('RJ')). Alleen materiële fouten moeten worden hersteld (RJ 150.201). Niet-materiële fouten moeten in de eerstvolgende jaarrekening worden verwerkt (RJ 150.203). Bij de afweging of sprake is van een materiële fout beoordeelt de rechtspersoon of de weglating, de onjuiste weergave of versluiering aan informatie, afzonderlijk of gezamenlijk, de economische beslissingen die gebruikers op basis van de jaarrekening nemen, zou kunnen beïnvloeden. Dit is afhankelijk van de omvang en aard en wordt beoordeeld op basis van alle feiten en omstandigheden (RJ 150.103).

De OK blijkt nog niet overtuigd van de marktconformiteit van de management fee aan verbonden partij [H], waardoor deze had moeten worden vermeld in de jaarrekening (art. 2:381 lid 3 BW). [B] dient deze vermelding in de volgende jaarrekening(en) op te nemen; van een materiële fout is geen sprake. De OK wijst de verzoeken van [A] verder af en compenseert de proceskosten tussen partijen.

B.J. Hermans, mei 2024

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-12-2023

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2023:3597

Zaaknummer: 200.328.614/01 OK

Rechters: A.P. Wessels, J.M. de Jongh, A.C. Faber, M.N. Hoogendoorn RA en M.J.R. Broekema

Advocaten: T.J. Teggelaar, J.W. de Groot, T.J.A. Zuiderland, L.R. Verhagen en J.J. Klaassens

Wetsartikelen: 2:447 BW en 2:381 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Heropening vereffening rechtspersoon na einde faillissement

Het faillissement van een rechtspersoon was geëindigd door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst. Op verzoek van de rechtspersoon zelf heropent de rechtbank de vereffening. De voormalig curator wordt benoemd tot vereffenaar en de rechtbank benoemt een rechter-commissaris.

Het faillissement van een rechtspersoon is geëindigd door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst. Op grond van Boek 2 BW verzoekt de rechtspersoon zelf de vereffening te heropenen omdat er nog te vereffenen vermogen is. Uit de uitspraak blijkt niet om wat voor vermogen het gaat. De rechtspersoon verzoekt de voormalig curator te benoemen tot vereffenaar. De bestuurder wil de vereffening niet ter hand nemen en sluit zich aan bij het standpunt van de raad van toezicht dat de voormalig curator dat moet doen. De voormalig curator heeft zich hiertoe bereid verklaard en M. Aukema bereid gevonden als rechter-commissaris in de vereffening op te treden. De rechtbank wijst het verzoek toe, benoemt de voormalig curator tot vereffenaar en Aukema tot rechter-commissaris.

H.J. de Kloe, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:13022

Zaaknummer: C/10/663244 / HA RK 23-762

Rechters: J.B. Smits

Advocaten: mr. J.M. de Vries

Wetsartikelen: 2:23c BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid voor boedeltekort en bestuursverbod wegens niet-nakoming informatie- en medewerkingsverplichtingen

Een curator stelt een bestuurder aansprakelijk voor het boedeltekort. De rechtbank wijst de vordering op grond van artikel 2:248 BW toe wegens schending van de administratie- en deponeringsplicht. Daarnaast wordt een civielrechtelijk bestuursverbod opgelegd voor de duur van vijf jaar.

Inleiding

De gedaagde was enig bestuurder van een vennootschap die zich bezighield met de installatie van verwarmings- en luchtbehandelingsapparatuur. Op 21 februari 2023 is het faillissement van de vennootschap ('failliet') uitgesproken. De curator heeft de bestuurder meermaals verzocht om diverse informatie, waaronder de (digitale) administratie, toe te sturen. De bestuurder heeft aan deze verzoeken geen (volledig) gehoor gegeven.

De curator stelt diverse vorderingen in tegen de bestuurder op grond van kennelijk onbehoorlijk bestuur en vordert daarnaast dat de bestuurder een bestuursverbod wordt opgelegd. De rechtbank wijst alle vorderingen toe.

Bestuurdersaansprakelijkheid

Allereerst stelt de curator zich op het standpunt dat de bestuurder op grond van artikel 2:248 lid 2 BW zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld, doordat hij vanaf 2017 geen jaarrekeningen heeft gedeponerd en hierdoor niet heeft voldaan aan de eisen die voortvloeien uit artikel 2:394 BW. Vervolgens stelt de curator dat de bestuurder geen gehoor heeft gegeven aan de dringende verzoeken van de curator om de administratie over te dragen, waardoor niet is voldaan aan de administratieplicht uit artikel 2:10 BW.

De bestuurder stelt dat de FIOD in april 2023 een inval heeft gedaan en de administratie in

beslag heeft genomen, waardoor hij niet volledig kon voldoen aan de informatieverzoeken van de curator. De rechtbank volgt de bestuurder niet in zijn verweer. Op grond van artikel 105a lid 2 Faillissementswet (Fw) had de bestuurder al eerder de verplichting om de administratie 'terstond' af te geven aan de curator. De rechtbank stelt vast dat de bestuurder zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en dat wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De bestuurder heeft het wettelijk causaliteitsvermoeden niet kunnen ontkrachten door aannemelijk te maken dat er andere (externe) feiten en omstandigheden zijn geweest die het faillissement in belangrijke mate hebben veroorzaakt. De rechtbank wijst de vorderingen van de curator met betrekking tot de bestuurdersaansprakelijkheid toe en oordeelt dat de bestuurder op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk is voor het tekort in het faillissement.

Bestuursverbod

Vervolgens vordert de curator dat op grond van artikel 106a lid 1 sub c Fw een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar aan de bestuurder wordt opgelegd, omdat hij in ernstige mate is tekortgeschoten in de nakoming van de uit artikel (105 en) 105a Fw voortvloeiende informatie- en medewerkingsverplichtingen. De bestuurder herhaalt slechts het verweer dat hij niet over de volledige administratie beschikte en beroept zich in dit verband op een arrest van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 25 mei 2021, ECLI:NL:GHARL:2021:4999.

De rechtbank volgt de bestuurder niet in zijn verweer en oordeelt dat de onderhavige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie waarop het door de bestuurder aangehaalde arrest ziet. De rechtbank overweegt dat de structurele weigering van de bestuurder om de administratie over te dragen toen hij de administratie nog in zijn bezit had, kwalificeert als een in ernstige mate tekortschieten in zijn informatie- en medewerkingsverplichtingen. Hierop voortbouwend legt de rechtbank een bestuursverbod op voor de maximale duur van vijf jaar.

D.M.M. Detisch, april 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:1650

Zaaknummer: C/08/303115 / HA ZA 23-370

Rechters: J.N. Bartels

Advocaten: K. Fuselier en R.G.J. Geurts

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW, 2:394 BW, 105 Fw en 105a Fw

RECHTSPRAAK

Schol q.q./Bestuurders van Alera Zorg B.V.

De curator van een thuiszorginstelling heeft de bestuurder en de directeur van een gefailleerde bv aangesproken voor het boedeltekort. De rechtbank oordeelt dat de directeur is aan te merken als feitelijk beleidsbepaler en dat zij – samen met de bestuurder – haar taak onbehoorlijk heeft vervuld. Beiden worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het boedeltekort.

Inleiding

Alera Zorg B.V. ('Alera') exploiteerde een thuiszorginstelling en is op 16 december 2020 in staat van faillissement verklaard. Vanaf de oprichting in 2014 tot 13 januari 2017 was gedaagde 2 (al dan niet indirect) enig statutair bestuurder. Sinds laatstgenoemde datum is gedaagde 1 enig statutair bestuurder en is gedaagde 2 in dienst als directeur. Zowel gedaagde 1 ('de Bestuurder') als gedaagde 2 ('de Directeur') houdt (indirect) een derde van de aandelen in Alera.

In deze procedure vordert de curator dat de Bestuurder en de Directeur hoofdelijk worden veroordeeld tot betaling van het boedeltekort. Ook vordert de curator de oplegging van een bestuursverbod.

Feitelijk beleidsbepaler

Volgens de rechtbank blijkt uit de door de curator overgelegde stukken dat de Directeur vergaand betrokken is geweest bij de gang van zaken binnen Alera. Zo blijkt uit een overzicht waarin de taken en bevoegdheden van de Bestuurder en de Directeur worden omschreven dat de Directeur veel taken en bevoegdheden had en in die zin – ook nadat zij was afgetreden als bestuurder – een grote mate van invloed heeft behouden. Daarom is zij aan te merken als feitelijk beleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW en kan zij gelijk worden gesteld aan een bestuurder voor de beoordeling of zij aansprakelijk is op grond van artikel 2:248 BW.

Kennelijk onbehoorlijk bestuur en causaliteitsvermoeden

De rechtbank oordeelt dat de Bestuurder en de Directeur de administratie- en publicatieplicht hebben geschonden, waardoor vaststaat dat sprake is van een kennelijk onbehoorlijke taakvervulling. Het is aan hen om het vermoeden dat hun onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest, te ontkrachten.

In dit kader stellen de Bestuurder en de Directeur dat het wegvallen van een groot deel van de omzet de reden is geweest van het faillissement. Hiervoor zouden vier oorzaken zijn, namelijk: (1) de uitdiensttreding van de andere directeur van Alera medio 2019; (2) de gewijzigde declaratieprocedure van de niet gecontracteerde zorgverzekeraars, in het bijzonder Menzis; (3) het wegvallen van de zorgcliënten van bedrijf 2 en/of bedrijf 3; en (4) de beperkende maatregelen vanaf eind februari 2020 als gevolg van COVID-19.

De Bestuurder en de Directeur koppelen de uitdiensttreding van de andere directeur aan het vertrek van personeel en cliënten naar bedrijf 2 en bedrijf 3 en het daardoor geleden omzetverlies. Volgens de rechtbank is dit onvoldoende om aan te nemen dat andere feiten of omstandigheden dan de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Van de Bestuurder en de Directeur mocht worden verwacht dat zij bij een teruglopende omzet de nodige maatregelen zouden nemen. Zij hebben onvoldoende feitelijk onderbouwd gesteld welke concrete en specifieke maatregelen zijn ondernomen om een (verdere) omzetsdaling te voorkomen of de omzet weer te verhogen.

Ook de gestelde oorzaken onder 2 en 4 zijn niet voldoende aannemelijk gemaakt ter weerlegging van het bewijsvermoeden dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De Bestuurder en de Directeur worden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het boedeltekort. De rechtbank verwerpt het disculpatieverweer van de Directeur en ziet verder ook geen aanleiding voor matiging van het bedrag waarvoor de bestuurders aansprakelijk zijn.

Met betrekking tot de door de curator gevorderde bestuursverboden, verzoekt de rechtbank de curator om aanvullende stukken over te leggen.

B.S. Pronk, mei 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 03-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:1764

Zaaknummer: C/08/296299 / HA ZA 23-181

Rechters: K.J. Haarhus

Advocaten: P.E.M. Schol, M.J.W. Hemmes en A.C. Blankestijn

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW en 2:394 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege niet ontvangen post

Een bv is gevestigd op een adres dat aan studenten is verhuurd en de post geadresseerd aan de bestuurder bereikt hem dientengevolge niet. Dit leidt uiteindelijk tot het faillissement van de bv. Dit faillissement had eenvoudig kunnen worden voorkomen als de bestuurder tijdig had gereageerd. De curator stelt de bestuurder aansprakelijk voor het omvangrijke boedeltekort. De rechtbank acht de bestuurder hiervoor aansprakelijk omdat hij onvoldoende heeft gedaan om ervoor te zorgen dat de voor de bv bestemde post hem kon bereiken, hetgeen (uiteindelijk) heeft geresulteerd in het faillissement.

Feiten

Een bestuurder van een bv is (in privé) eigenaar van een woonhuis. Het adres daarvan is in de KvK vermeld als vestigingsadres van de bv. De bestuurder woont zelf niet in het pand, maar heeft het verhuurd aan studenten.

Een Bedrijfstakpensioenfonds en een Opleidingsfonds (hierna gezamenlijk: 'de fondsen') hebben schriftelijk (per post) informatie bij de bestuurder opgevraagd om te kunnen vaststellen of de bv gehouden was tot het afdragen van pensioenpremies en scholingsbijdragen. Er zijn diverse brieven gestuurd naar het vestigingsadres, maar de fondsen ontvingen geen reactie.

Daarop hebben de fondsen ambtshalve premies en scholingsbijdragen vastgesteld en de bv gesommeerd tot voldoening daarvan. Betaling bleef echter uit, waarna een gerechtelijke procedure is gevoerd en een verstekvonnis is gehaald. Uiteindelijk hebben de fondsen het faillissement van de bv aangevraagd. Al die tijd ontvingen de fondsen geen enkele reactie van de bestuurder. De bv is bij verstek failliet verklaard.

De bestuurder nam voor het eerst (per e-mail) kennis van het faillissement via de advocaat

van de fondsen. Direct daarna heeft de bestuurder alsnog de gevraagde informatie verstrekt. Op basis daarvan hebben de fondsen geconstateerd dat de bv geen pensioenpremies en/of scholingsbijdragen verschuldigd is.

Aansprakelijkstelling en beoordeling

De curator stelt de bestuurder aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW dan wel artikel 2:9 BW. De curator verwijt de bestuurder dat hij op geen enkele manier verweer heeft gevoerd tegen de ambtshalve vastgestelde bedragen, met als gevolg dat de fondsen geen kennis konden nemen van de informatie die hen na het faillissement hebben doen besluiten dat er helemaal geen betalingsverplichting was.

De bestuurder stelt zich op het standpunt dat hem geen verwijt treft, omdat achteraf is gebleken dat de door de fondsen opgelegde bedragen onjuist waren. De rechtbank volgt de bestuurder hierin niet, omdat het niet gaat om de vraag of de opgelegde bedragen al dan niet terecht zijn, maar of de bestuurder had kunnen voorkomen dat het faillissement werd uitgesproken.

Volgens de bestuurder treft hem ook op dat punt geen verwijt, omdat hij er alles aan zou hebben gedaan om zijn post te ontvangen. De studenten zijn geïnstrueerd de post die bestemd was voor de bv in het daartoe bestemde postvakje te deponeren. De rechtbank overweegt dat de keuze voor een bepaald vestigingsadres met zich brengt dat op dat adres post kan worden bezorgd die voor de bv bestemd is. Indien het adres ook voor andere doeleinden wordt gebruikt, dienen er voldoende maatregelen te worden genomen om ervoor te zorgen dat de post daadwerkelijk op de juiste plek terecht komt. Dat heeft de bestuurder onvoldoende gedaan doordat hij zich afhankelijk heeft gemaakt van de studenten en daarmee het (voorzienbare) risico heeft genomen dat post hem niet zou bereiken.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurder niet heeft gehandeld zoals van een redelijk denkend bestuurder mag worden verwacht en dat hem daarvan een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Aldus heeft de bestuurder zijn taken onbehoorlijk vervuld. Het is aannemelijk dat dit een belangrijke oorzaak is geweest van het faillissement. De bestuurder wordt veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort.

K.C.S. Meekes, april 2024

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1689

Zaaknummer: C/03/317096 / HA ZA 23-187

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Advocaten: P.P.M. Kerckhoffs en A.J.J. Kreutzkamp

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring geturboliquideerde Lef Trading B.V.

Een schuldeiser vraagt het faillissement aan van een geturboliquideerde bv. De rechtbank overweegt dat summierlijk aannemelijk is dat de bv nog baten heeft, onder meer omdat korter dan een jaar geleden een dividenduitkering is goedgekeurd, zodat de bestuurder mogelijk aansprakelijk is op grond van artikel 2:216 BW.

Op verzoek van Hempel (The Netherlands) B.V. ('Hempel') wordt de geturboliquideerde vennootschap LEF Trading B.V. ('LEF') failliet verklaard. De rechtbank overweegt dat summierlijk is gebleken dat LEF nog baten heeft. Op 21 december 2022 is LEF ontbonden, terwijl haar bestuurder op 11 november 2022 heeft gemaild dat hij 'klem' zou zitten als hij alle liquide middelen zou overmaken naar Hempel. Ook heeft LEF in augustus en oktober 2022 aanzienlijke hoeveelheden verf ontvangen van AkzoNobel. Waar de baten van LEF zijn gebleven, is niet duidelijk geworden. LEF heeft gesteld hiermee achterstallige salarissen en verkoopkosten te hebben betaald, maar deze stelling niet onderbouwd met stukken.

Een andere mogelijke bate hangt samen met een dividenduitkering. Begin 2022 is goedkeuring gegeven voor een dividenduitkering. Omdat binnen een jaar daarna de schuld van Hempel niet kan worden betaald, is de bestuurder van LEF mogelijk aansprakelijk op grond van artikel 2:216 lid 3 BW. LEF heeft onvoldoende gesteld op basis waarvan nu al kan worden geconcludeerd dat een dergelijke vordering niet zal slagen. Summierlijk aannemelijk is dus dat LEF nog baten heeft. Omdat ook aan de (overige) voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan, wordt het faillissement van LEF uitgesproken.

H.J. de Kloe, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:3595

Zaaknummer: 672802 FT RK\24.44

Rechters: B.A. Cnossen

Advocaten: J.W. Hilhorst

Wetsartikelen: 2:19 lid 4 BW, 6 lid 3 Fw en 2:216 lid 3 BW

RECHTSPRAAK

Enquête Sportsent B.V.

OK; enquête. Deze zaak betreft een enquêteverzoek bij een onderneming die een online kansspel zou exploiteren. De bestuurder en tevens 50%-aandeelhouder wordt door de andere 50%-aandeelhouder, die geen bestuurder is, verweten een corporate opportunity aan de onderneming te hebben ontnomen door de vergunning die benodigd was voor dit kansspel niet voor deze onderneming, maar voor een andere aan hem toebehorende onderneming aan te vragen. De OK oordeelt dat inderdaad sprake was van een tegenstrijdig belang, en dat de bestuurder zijn taak ernstig heeft veronachtzaamd, ook door in weerwil van een bijzondere informatieplicht de mede-aandeelhouder niet over een en ander te informeren. Dit levert een gegronde reden op om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken te twijfelen. De OK benoemt tevens een tijdelijk bestuurder.

Enquêteverzoek

Sportsent B.V. ('SE') kent twee aandeelhouders: JJS Sports B.V. ('JJS') en Digital Enterprises B.V. ('DE'). JJS is naast aandeelhouder ook bestuurder, DE is dat niet. JJS en DE waren voornemens om binnen SE een online kansspel te exploiteren. Zij waren dan ook van plan om zodra die markt gereguleerd zou worden, de daarvoor benodigde vergunning aan te vragen. Vanaf 2019 raken de verhoudingen tussen de twee aandeelhouders echter gebrouilleerd. Het is zelfs tot een handgemeen gekomen. Vanaf 1 april 2021 konden aanvragen voor een zogeheten KOA-vergunning worden gedaan. Per 1 oktober 2021 zijn deze vergunningen verleend. JJS heeft als bestuurder van SE geen aanvraag gedaan. Later is gebleken dat JJS wel namens een andere onderneming een KOA-vergunning heeft aangevraagd en verkregen. Ook is gebleken dat die onderneming door JJS is verkocht voor een aanzienlijke koopsom. DE verwijt JJS dat zij het besluit om geen vergunning aan te vragen met

een tegenstrijdig belang heeft genomen, en dat zij een corporate opportunity aan SE heeft onthouden. Bovendien verwijt DE JJS dat zij de enige andere activiteit binnen SE, exploitatie van de odds-vergelijkingssite 'DailyOdds', op een laag pitje heeft gezet. DE verzoekt de OK om die redenen een onderzoek te gelasten en onmiddellijke voorzieningen te treffen. JJS geeft aan dat zij heeft afgezien van het aanvragen van een KOA-vergunning vanwege de verstoorde verhoudingen tussen haar en DE. Een vergunning zou SE in deze situatie nimmer worden verleend, aldus JJS. Bovendien had DE aangegeven niet meer met haar (JJS) te willen samenwerken. DailyOdds heeft zij stilgelegd vanwege het verbod op ongerichte reclame, dat op 1 juli 2023 van kracht is geworden.

Beeoordeling

De OK behandelt alle verwijten gezamenlijk. Zij stelt voorop dat bestuurders zich naar het belang van de onderneming hebben te richten (art. 2:239 lid 5 BW) en bovendien artikel 2:8 BW in acht moeten nemen. In deze situatie verplicht artikel 2:8 BW JJS tot ruimhartige openheid van zaken met betrekking tot het reilen en zeilen van de vennootschap, des te meer als sprake is van tegenstrijdige belangen. Het doel van de samenwerking (de exploitatie van een online kansspel) was bij uitstek gediend met een vergunning. De onenigheid tussen partijen, en de wens om de samenwerking te beëindigen, bracht daarin geen verandering. Dat JJS desondanks en zonder nader overleg geen vergunning voor DE aanvroeg, maar wel voor een andere eigen onderneming, stond haar niet vrij. JJS had bij dit besluit een tegenstrijdig belang. Op grond daarvan bestond een bijzondere informatieplicht jegens DE. Jegens DE moest volstreekte openheid worden betracht over het besluit om geen vergunning voor SE aan te vragen, en het besluit om wel een vergunning voor de eigen onderneming aan te vragen. Op zijn minst had DE voorafgaand aan deze besluiten hiervan op de hoogte moeten worden gesteld. Door dit niet te doen heeft JJS haar bestuurlijke taak ernstig veronachtzaamd. Dit levert een gegronde reden op om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van SE te twifelen. Ook met betrekking tot de beslissing om met DailyOdds te stoppen is onvoldoende duidelijk dat de wetgeving hier echt toe noopte. Andere vergelijkbare ondernemingen konden wel doorgaan. Ook dit levert gegronde redenen op om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken te twifelen.

De OK benoemt een onafhankelijk bestuurder. Voor overdracht van de aandelen van JJS ten titel van beheer is voorlopig nog geen aanleiding, aldus de OK. Wel geeft de OK een aanvullende onmiddellijke voorziening op grond waarvan het in de statuten opgenomen lijstje van besluiten van het bestuur die de goedkeuring van de algemene vergadering behoeven, buiten werking wordt gesteld. De overige verzoeken worden afgewezen.

J. Wareman, mei 2024

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:312

Zaaknummer: 200.330.791/01 OK

Rechters: W.A.H. Melissen, A.W.H. Vink, M.A.M. Vaessen, M.A. Scheltema en G. van Vollenhoven-Eikelenboom

Advocaten: M. Smit, F.M. Peters, D.C. Roessingh en M.C.G. Massart

Wetsartikelen: 2:349a BW, 2:8 BW en 2:239 lid 5 en 6 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag statutair bestuurder

Een statutair bestuurder, tevens werknemer, van een bv wordt door de algemene vergadering ontslagen. Hij verzoekt vervolgens toekenning van een billijke vergoeding en transitievergoeding. De kantonrechter wijst deze verzoeken toe.

Verzoeker ('Bestuurder') is in 2018 als werknemer in dienst getreden bij gerekwestreeerde ('de BV'). Zijn laatste functie was managing director. Bestuurder heeft zich vervolgens doen inschrijven als statutair directeur in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Op 23 juni 2023 is Bestuurder uitgenodigd voor een algemene vergadering van aandeelhouders op 3 juli 2023, waarbij zijn ontslag als statutair bestuurder op de agenda stond. De algemene vergadering heeft uiteindelijk plaatsgevonden op 5 juli 2023. Daar is besloten om Bestuurder te ontslaan. Partijen hebben daarna gecorrespondeerd, maar hebben geen oplossing bereikt. Bestuurder vordert onder meer een transitievergoeding en billijke vergoeding. Deze verzoeken komen de kantonrechter onrechtmatig noch ongegrond voor en worden daarom toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 04-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1927

Zaaknummer: C/13/743156 / HA RK 23-387

Rechters: A.J. Beukenhorst

Advocaten: E.H. de Joode

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beheer Sliedrecht B.V. - Vordering tot vernietiging van besluiten tot verkoop van aandelen in dochtervennootschappen door certificaathouder. Onrechtmatig handelen van vennootschap, bestuurder, andere certificaathouders?

Een certificaathouder verzet zich tegen de verkoop van aandelen in dochtervennootschappen in een familiebedrijf. De betreffende certificaathouder wil de onderneming zelf voortzetten. De certificaathouder vordert vernietiging van de besluiten die ten grondslag liggen aan de verkoop en levering van de aandelen. Verder is de certificaathouder van mening dat de vennootschap, haar bestuurder en de andere certificaathouders onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld. De rechtbank wijst alle vorderingen af.

Inleiding

De zaak gaat over een familieonderneming die zich bezighoudt met diverse activiteiten rondom baggerwerkzaamheden. De aandelen in de holding ('Holding') zijn op enig moment gecertificeerd. De STAK houdt alle aandelen in Holding. Ten tijde van de procedure zijn er drie certificaathouders: eiser, gedaagde 6 en gedaagde 7. Holding houdt aandelen in diverse dochtervennootschappen ('Dochtervennootschap', 'Zuid-Holland Beheer' en 'Wantij').

Verschil van inzicht

Er bestaat verschil van inzicht tussen de certificaathouders en het bestuur van de Holding en de STAK. Naar aanleiding van een verzoek bij de OK heeft deze bij wijze van onmiddellijke voorziening een commissaris benoemd bij Dochtervennootschap en een onderzoek gelast naar het beleid en de gang van zaken bij Dochtervennootschap (zie OR 2018-0091). Daarbij mag de commissaris het tot zijn taak rekenen te trachten een minnelijke regeling tussen partijen te beproeven.

Verkoop

De certificaaathouders uiten aan het bestuur van de STAK de wens hun belang in Holding te verkopen. Het bestuur van de STAK start een verkoopproces. Op enig moment geeft eiser aan het belang in Holding te willen kopen. Hij wil het familiebedrijf binnen de familie houden. Eiser is van mening dat de uiteindelijke zeggenschap over de onderneming bij de certificaaathouders zou liggen. De bestuurder van de STAK en de commissaris vragen eiser een bedrijfsplan te verstrekken. De bestuurder van de STAK uit zijn twijfels over de geschiktheid van eiser als toekomstig eigenaar van het familiebedrijf. Hij vreest dat de directie van Dochtervennootschap zal opstappen in geval van een voorgenomen overname door eiser, met als gevolg een lagere marktwaarde en een lagere opbrengst voor de certificaaathouders. Eiser trekt zich op enig moment terug uit het verkoopproces.

Wijziging van de statuten van de STAK

Aan het begin van het verkoopproces zijn de statuten van de STAK gewijzigd. Voor zover hier relevant, is in de statuten opgenomen dat het bestuur van de STAK bevoegd is om de aandelen te vervreemden, indien met volstreekte meerderheid in de vergadering van certificaaathouders (dat zijn twee van de drie certificaaathouders) wordt ingestemd met de verkoop.

Verkoopproces

Het verkoopproces wordt verder vormgegeven. Op enig moment liggen er acht biedingen. Ook eiser doet weer een bod. Eiser reageert niet op het verzoek het bod te concretiseren of te onderbouwen. De certificaaathouders worden regelmatig bijgepraat over de voortgang van het verkoopproces. De certificaaathouders worden geïnformeerd over de partij met wie overeenstemming zou kunnen worden bereikt over een verkoop van de aandelen in Dochtervennootschap, Zuid-Holland Beheer en Wantij. De certificaaathouders krijgen inzicht in de koopovereenkomst aandelen. De vergadering van certificaaathouders keurt deze verkoop uiteindelijk goed. Eiser meldt zich voor de vergadering af en is niet aanwezig geweest.

Gedragingen eiser

Nadat hij zich heeft teruggetrokken uit het verkoopproces, richt eiser meerdere fraude-aantijgingen aan het bestuur van Holding en andere betrokkenen. Waardevolle activa zouden ten onrechte niet zijn opgenomen in de administratie van Holding en haar dochtervennootschappen. De OK-commissaris heeft de aantijgingen onderzocht, daar een rapport over geschreven en geconcludeerd dat de aantijgingen op misverstanden berusten. Een aanbod vanuit de onderneming aan eiser om de administratie door een forensisch accountant te laten onderzoeken, neemt eiser niet aan. Voorts is onenigheid ontstaan tussen

eiser en de bestuurder van de STAK/Holding. De bestuurder zegt te zijn mishandeld. Naar aanleiding hiervan nemen de andere twee certificaathouders afstand van eiser.

De OK verbiedt eiser desverzocht nog langer contact op nemen met de OK-commissaris, anders dan door tussenkomst van een advocaat of ter gelegenheid van een vergadering van certificaathouders (zie OR 2022-0026). Na afronding van de verkoop zoekt eiser contact met de koper en bericht hem dat de familieonderneming niet te koop is. Eiser doet ook nog een fraudemelding aan de accountant, die – na onderzoek – ongegrond wordt verklaard.

Eiser wordt in kort geding veroordeeld om mee te werken aan de verdeling en toedeling van de certificaten. Nadien is goedkeuring verleend aan de overdracht van de aandelen in Dochtervennootschap, Zuid-Holland Beheer en Wantij aan de kopers volgens de koopovereenkomst aandelen. De aandelen in Dochtervennootschap en Zuid-Holland Beheer worden geleverd.

Vorderingen

Eiser dagvaardt de twee overige certificaathouders, Holding, STAK, Dochtervennootschap, Zuid-Holland Beheer, Wantij, de bestuurder van STAK/Holding en de OK-commissaris voor de rechtbank Rotterdam. Eiser vordert (1) vernietiging van de besluiten die tot de overdracht van de aandelen hebben geleid op grond van artikel 2:15 lid 1 onder a en onder b BW, (2) verklaring voor recht dat de verkoop en levering van de diverse aandelen niet rechtsgeldig is, althans deze verkoop en levering te vernietigen, (3) verklaring voor recht dat ieder van de gedaagden hoofdelijk onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiser, althans dat Holding, STAK, de bestuurder en de OK-commissaris in strijd met artikel 6:162 BW jo. artikel 2:8 BW en/of artikel 2:9 BW hebben gehandeld door te besluiten tot verkoop en levering van de aandelen en (4) veroordeling van gedaagden tot vergoeding van de schade die eiser als gevolg van hun handelen heeft geleden.

Eiser heeft geen redelijk belang bij vernietiging van de besluiten

Volgens de rechtbank heeft eiser geen redelijk belang bij de naleving van de verplichting die niet is nagekomen (art. 2:15 lid 3 BW). Het is eiser erom te doen de levering van de aandelen van tafel te krijgen zodat hij deze zelf kan kopen. Vernietiging van de besluiten die aan de verkoop en levering ten grondslag liggen, zal eiser niet baten, aldus de rechtbank. Artikel 2:16 lid 2 BW beschermt de koper in een geval als dit tegen besluitvormingsgebreken. De situatie dat koper bekend was met het gebrek in de besluitvorming of daarmee bekend had moeten zijn, doet zich hier niet voor. Het feit dat eiser tijdens het verkoopproces aan koper heeft laten weten dat hij het niet eens is met de verkoop, is onvoldoende om aan te nemen dat koper met het ontbreken van geldige besluitvorming op de hoogte was of had moeten zijn.

Geen strijd met artikel 2:15 lid 1 onder a BW

Volgens eiser zijn de besluiten tot stand gekomen in strijd met een bepaling in de statuten waarin de verplichting voor het bestuur van de STAK is neergelegd om met de certificaathouders te overleggen als de STAK als bestuurder van Holding voornemens is een besluit te nemen met betrekking tot de overdracht van (een belangrijk deel van) Dochtervennootschap. De rechtbank gaat hier niet in mee. De certificaathouders zijn – kort gezegd – betrokken bij de inrichting van het verkoopproces en regelmatig bijgepraat over de ontvangen biedingen. De certificaathouders zijn steeds tijdig en voldoende geïnformeerd.

Geen strijd met artikel 2:15 lid 1 onder b BW

De rechtbank stelt voorop dat niet snel mag worden aangenomen dat een besluit van een orgaan van een rechtspersoon in strijd met de redelijkheid en billijkheid van artikel 2:8 BW is genomen. Dit orgaan heeft beleidsvrijheid. De rechtbank oordeelt dat uit de feiten blijkt dat het bestuur van de STAK en Holding bij de besluitvorming zorgvuldig te werk is gegaan. Voorts heeft eiser, aldus de rechtbank, de stellingen dat de bestuurder en de OK-commissaris buiten hun bevoegdheden en taakomschrijvingen zijn getreden, niet deugdelijk onderbouwd. De bestuurder dient zich ook de belangen van de certificaathouders aan te trekken. Deze wensen wel te verkopen. De rechtbank gaat ook niet mee met de stelling van eiser dat geen rekening is gehouden met zijn wens om het familiebedrijf over te nemen. Ook valt de prijs die voor de aandelen is betaald, voldoende te verklaren. Het bestuur heeft kort gezegd zodanig gehandeld dat zo veel mogelijk wordt tegemoetgekomen aan de gerechtvaardigde belangen van alle belanghebbenden.

Geen vernietiging van besluiten

Eiser heeft geen redelijk belang bij vernietiging van de besluiten en hiervoor bestaat geen materiële grond.

Geen onrechtmatig handelen gedaagden

Eiser stelt dat gedaagden onrechtmatig jegens hem hebben gehandeld, omdat zij – kort gezegd – de verkoop er op korte termijn doorheen hebben geduwd, dit zonder overleg is gebeurd, tegen een te lage prijs en zonder dat het bod van eiser in aanmerking is genomen. Dit zijn dezelfde stellingen als eiser aan zijn vordering tot vernietiging van de besluiten ten grondslag heeft gelegd. Eiser is steeds voldoende geïnformeerd, zijn verdenkingen van fraude zijn serieus onderzocht, eiser heeft niet gereageerd op het verzoek zijn bod nader te onderbouwen en de andere twee certificaathouders hebben de vereiste meerderheid in de vergadering van certificaathouders om tot verkoop te besluiten. De rechtbank wijst ook deze

vordering af.

A.M. Dumoulin-Siemens, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2082

Zaaknummer: C/10/650522 / HA ZA 23-14

Rechters: C. Bouwman, J.M.J. Arts en A. van Sonsbeeck

Advocaten: P. Quist, M.V.A. Heuten, R.M. Leeuwenburgh en T.S. Jansen

Wetsartikelen: 2:15 BW, 2:8 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Rechterlijke machtiging tot bijeenroeping algemene vergadering van aandeelhouders

Nadat een aandeelhouder overlijdt en de statutaire aanbiedingsplicht bij het overlijden van een aandeelhouder niet wordt ingeroepen, betwisten de overige aandeelhouders de bijeenroeping van een algemene vergadering van aandeelhouders door de erfgenamen van de overleden aandeelhouder, omdat zij geen aandeelhouders zouden zijn nu de aanbiedingsplicht niet is nageleefd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is er voldoende basis voor de conclusie dat deze erfgenamen aandeelhouders zijn geworden en tot op de dag van vandaag zijn, mede omdat zij – zonder dat de overige aandeelhouders hierover aan de bel hebben getrokken – zijn ingeschreven als aandeelhouders in het aandeelhoudersregister. Het bestuur geeft geen gevolg aan het verzoek van deze erfgenaam-aandeelhouders, terwijl er geen zwaarwichtig belang van de BV is dat zich tegen bijeenroeping van een algemene vergadering verzet. De redelijkheid en billijkheid vereisen bovendien van het bestuur dat het de erfgenaam-aandeelhouders op hun verzoek adequaat van informatie voorziet.

Achtergrond

De vennootschap ('de BV') is opgericht door Personen 1 en 2, beiden 50%-aandeelhouder van de BV. Eerst overlijdt Persoon 1 en daarna Persoon 2. Volgens de statuten moeten bij het overlijden van een aandeelhouder de aandelen worden aangeboden. Kinderen van Persoon 1, Kind 1 en Kind 2, zijn werkzaam in de onderneming van de BV, terwijl de kinderen van Persoon 2 ('Verzoekers') nooit in de BV werkzaam zijn geweest. Kind 1 is – via zijn vennootschap – enig bestuurder in de BV. Na het overlijden van Persoon 2 worden zijn aandelen niet conform de BV-statuten aangeboden.

Verzoekers verzoeken informeel om een algemene vergadering van aandeelhouders ('AvA'), maar Kind 1 en 2 maken kenbaar Verzoekers niet als aandeelhouders van de BV te erkennen en geen AvA bijeen te zullen roepen. Zij volharden in dit standpunt, ook nadat de advocaat van Verzoekers verzoekt om bijeenroeping van een AvA.

Verzoek

Verzoekers verzoeken daarom de voorzieningenrechter een machtiging te verlenen om een AvA bijeen te roepen, met als agendapunten:

- vaststelling jaarstukken op basis van vooraf toe te zenden conceptjaarstukken;
- vaststelling (interim-)dividend;
- toelichting op de actuele situatie/ontwikkelingen van de vennootschap per datum AvA;
- bespreking van een overzicht van de vastgoedportefeuille van de BV;
- vaststelling aan- en verkoopbeleid;
- bespreking van door het bestuur toe te zenden overzicht van banksaldi van de BV;
- wat verder ter tafel komt.

De BV voert verweer en bepleit tot afwijzing van het verzoek.

Beoordeling

De BV (die de visie van Kind 1 en 2 uitdraagt) neemt het standpunt in dat Verzoekers geen aandeelhouders zijn. Dat staat de toewijzing van het verzoek in de weg. Persoon 2 is overleden en volgens de statutaire aanbiedingsplicht zijn erfgenamen gehouden de aandelen aan te bieden aan de overige aandeelhouders. Dat is niet gebeurd; de aanbiedingsplicht duurt voort, aldus Kind 1 en 2.

Volgens de voorzieningenrechter zijn Verzoekers aandeelhouders:

Persoon 2 is de oom van Kind 1 en 2. Dat betekent dat zij weten, of behoren te weten, dat de statutaire aanbiedingsplicht in werking treedt na zijn overlijden. Kind 1 – als BV-bestuurder – moet de tot aanbieding verplichte personen op die plicht wijzen. Gesteld noch gebleken is dat dat heeft plaatsgevonden. Jaren later stellen Kind 1 en 2 dat Verzoekers overdrachtplichtig zijn.

Ondertussen betaalt de BV aan Verzoekers dividend. Voorts helpt Kind 1 bij een fiscaal vriendelijke overgang van de aandelen aan Verzoekers, hetgeen de BV erkent. Bovendien staat in het aandeelhoudersregister dat de aandelen van Persoon 2 toekomen aan Verzoekers. Dat bijgewerkte aandeelhoudersregister is aan de BV geretourneerd en niet blijkt dat toen aan de bel is getrokken.

Verder heeft een notaris notulen opgemaakt van een buitengewone AvA twee jaar na het overlijden van Persoon 2. In die notulen staat dat tijdens deze AvA bekrachtiging heeft plaatsgevonden van het feit dat geen naleving heeft plaatsgevonden van de statutaire blokkeringsregeling dat de aandelen van Personen 1 en 2 krachtens vererving toekomen aan de huidige aandeelhouders. Kennelijk wordt ook bedoeld op de verkrijging van Verzoekers van de aandelen van Persoon 2. De notulen bevatten geen opgave van aanwezige personen.

Van een zwaarwichtig belang van de BV dat zich tegen bijeenroeping van een AvA verzet, blijkt niet. De voorzieningenrechter machtigt Verzoekers tot bijeenroeping van een AvA. Verzoekers hebben voor indiening van het verzoekschrift, via hun advocaat verzocht om de vaststelling van jaarstukken en een (interim-)dividend als agendapunten op de AvA. Dit verzoek is later aangevuld. De BV maakt bezwaar tegen deze aanvulling. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het bezwaar terecht is. De machtiging zal dan ook worden verleend voor een algemene vergadering waarin de twee genoemde agendapunten onderwerp van gesprek zullen zijn. De veronderstelling van Verzoekers dat zij de agendapunten voor de AvA naar believen kunnen aanpassen, is onjuist. De wet verlangt dat AvA-bijeenroepingsverzoeken vergezeld gaan van een nauwkeurige opgave van de te behandelen onderwerpen.

Verzoekers staan op afstand, terwijl Kind 1 via zijn persoonlijke vennootschap bestuurder is en samen met Kind 2 optrekt. Dat is een situatie waarin Verzoekers zich erop kunnen beroepen dat de redelijkheid en billijkheid van het BV-bestuur toeschietelijkheid vergt in de verstrekking van informatie over de gang van zaken in de BV, ook buiten een AvA. Hoewel er geen agendapunt is over de verstrekking van inlichtingen over de (ook financiële) gang van zaken in de BV, moge duidelijk zijn dat het bestuur Verzoekers op hun verzoek, daarover naar behoren zal dienen te informeren tijdens deze AvA.

Beslissing

De voorzieningenrechter machtigt Verzoekers tot bijeenroeping van een AvA en in die oproeping de agendapunten op te nemen: vaststelling van de jaarstukken en vaststelling van het (interim-)dividend.

G.M. Unval, april 2024

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2023:21246

Zaaknummer: C/09/649603 / KG RK 23-842

Rechters: H.J. Vetter

Advocaten: R. Willemsen en P.J. de Groen

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:220 BW

RECHTSPRAAK

Melkveehouder/Drents Overijsselse Coöperatie Kaas U.A.

Deze zaak betreft de vordering van een lid van een coöperatie tot primair vernietiging van besluiten waarbij zijn lidmaatschap is opgezegd en een vordering van het lid is verrekend met de uittredingsvergoeding die het lid bij uittreding aan de coöperatie verschuldigd was, of secundair tot schadevergoeding vanwege de onrechtmatigheid ervan. Het hof heeft eerder geoordeeld dat de opzegging van het lidmaatschap rechtsgeldig is, maar dat de verrekening niet uit de statuten voortvloeide en daarom niet was toegestaan. Aan de beoordeling van subsidiaire vorderingen betreffende de onrechtmatigheid van de verrekening kwam het hof niet toe vanwege de gedeeltelijke toewijzing van de primaire vorderingen. De Hoge Raad sanctioneert echter de door het hof gegeven uitleg, nu de primaire vorderingen volgens de Hoge Raad onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en dus niet deels wel en deels niet konden worden toegewezen. Het hof had daarom de primaire vorderingen geheel moeten afwijzen en de secundaire vorderingen moeten beoordelen, wat zou hebben geleid tot een hoger bedrag dat de coöperatie moet betalen aan het lid. De Hoge Raad doet de zaak zelf af en veroordeelt de coöperatie tot betaling van het bedrag ingeval de secundaire vorderingen wel door het hof zouden zijn beoordeeld.

Een coöperatie, Drents Overijsselse Coöperatie Kaas U.A. ('DOC Kaas'), zegt het lidmaatschap van een lid op, nadat het lid gestopt is met het leveren van al zijn producten aan de coöperatie. Het lid stelt onder andere dat de opzegging onrechtmatig was, nu in de statuten niet letterlijk is opgenomen dat het hem verboden zou zijn een groot deel van zijn producten aan derden te leveren.

Uitspraak rechtbank en hof

De rechtbank heeft de vorderingen van het lid afgewezen. Het hof heeft vervolgens het vonnis van de rechtbank vernietigd en de coöperatie veroordeeld tot betaling van een ten onrechte verrekenende transactiesom. Deze som diende ter compensatie van de fusie van de coöperatie met een andere coöperatie maar werd, aldus het hof, ten onrechte verrekend met de aan het lid verschuldigde melkgelden. De verplichting om de transactiesom bij beëindiging terug te betalen volgde namelijk uit het huishoudelijk reglement van de coöperatie. Hoewel dit huishoudelijk reglement op grond van de statuten was vastgesteld, ontbrak een statutaire basis om deze verplichting op te leggen, hetgeen in strijd is met artikel 2:27 lid 4, onder c BW en artikel 2:34a jo. 2:53a BW. Het hof stelt wel vast dat de coöperatie voldoende grond had om de overeenkomst met het lid op te zeggen nu hij niet voldeed aan de verplichting om zijn gehele quota aan de coöperatie ter beschikking te stellen (zie ook OR 2022-0155).

Cassatieberoep en oordeel Hoge Raad

In cassatie ligt de vraag voor of de vordering betreffende de onmiddellijke opzegging van het lidmaatschap en de vordering betreffende de verrekening door DOC Kaas van de transactiesom en de uittredingsvergoeding separaat hadden moeten worden beoordeeld of niet.

De Hoge Raad oordeelt dat de klachten slagen. Uit de stukken blijkt namelijk dat het lid primair heeft gevorderd het opzeggingsbesluit ongeldig te verklaren (I) en in dat kader betaling heeft gevorderd van melkgeld waarop hij recht zou hebben als hij lid zou zijn gebleven (II). Subsidiair heeft het lid gevorderd dat indien het lidmaatschap is geëindigd, voor recht wordt verklaard dat DOC Kaas onrechtmatig heeft gehandeld en aansprakelijk is voor de schade van het lid als gevolg van de opzegging (III), in welk kader het lid ook heeft gesteld dat de coöperatie het melkgeld ten onrechte heeft verrekend met de transactiesom en uittredingsvergoeding en betaling van dit melkgeld heeft gevorderd (IV). Het hof heeft vordering I afgewezen, vordering II toegewezen en de vorderingen III en IV ten onrechte niet beoordeeld en daarmee kennelijk geoordeeld dat de eerste twee vorderingen niet onlosmakelijk met elkaar waren verbonden, hetgeen volgens de Hoge Raad wel het geval is.

De Hoge Raad doet de zaak zelf af door het arrest van het hof te vernietigen voor zover de coöperatie daarin is veroordeeld tot betaling van het te lage bedrag op grond van vordering II en de Hoge Raad veroordeelt de coöperatie tot betaling van het bedrag ingeval de vorderingen III en IV wel door het hof zouden zijn beoordeeld.

T.M. Goudzwaard, april 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:242

Zaaknummer: 22/03229

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: D.M. de Knijf en L.V. van Gardingen

Wetsartikelen: 23 Rv, 2:27 lid 4 BW, 2:34a BW en 2:53a BW